

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1015/2022
03.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Борислав Шушњар, адвокат из ..., против тужених Аутономне покрајине Војводина - Покрајински секретаријат за пољопривреду, водопривреду и шумарство, кога заступа Правобранилаштво Аутономне Покрајине Војводине и ББ из ..., одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1886/21 од 22.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 03.11.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1886/21 од 22.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1886/21 од 22.09.2021. године, преиначена је пресуда Основног суда у Новом Саду П 19060/2021 од 21.05.2021. године, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се прогласи недопуштеним решење Основног суда у Шиду И 134/2016 од 06.06.2016. године одређено у корист извршног повериоца АПВ Покрајински секретаријат за пољопривреду, водопривреду и шумарство Нови Сад против извршног дужника ББ ради наплате новчаног потраживања у износу од 600.000,00 динара са законском затезном каматом од 13.06.2012. године до исплате и трошкова извршења колико буду износили, продајом парцеле број .., потес ..., површине 76 ари и 44 м², њива 3. класе, парцела број .., потес ..., површине 11 ари и 91 м², њива 4. класе, парцеле број .., потес ..., површине 1 ха 00 ари и 14 м², њива 3. класе и парцеле број .., потес ..., површине 15 а и 42 м², њива 4. класе, уписних у лист непокретности број .. КО ..., а које извршење се води пред Основним судом у Шиду под бројем И 134/2016. Обавезан је тужилац да првотуженом накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 75.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...18/2020) и нашао да ревизије није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битне повреде одредаба парничног поступка на које се у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 24.05.2012. године тужиочево регистровано Пољопривредно газдинство, као корисник средстава, је са првотуженим као даваоцем средстава закључило уговор број 104-401-1269/2012-03-100, којим су регулисали њихова међусобна права и обавезе у остваривању активности „салашарски, етно и вински туризам – адаптација и реконструкција етно кућа“ у складу са претходно јавно објављеним конкурсом. Првотужени се уговором обавезао да ће кориснику средстава уплатити 600.000,00 динара ради реконструкције етно куће у селу ..., а он се обавезо да ће на име гаранције за уредно извршавање уговорних обавеза у корист првотуженог уписати хипотеку првог реда на пољопривредно земљиште. Уговором је предвиђено да ће првотужена након што њена комисија утврди да је корисник утрошио средства наменски, издати дозволу за брисање хипотеке, да ће корисник средстава тада на име обезбеђења издати бланко меницу. Првотужени је исплатио износ од 600.000,00 динара, који је потом тужиочево газдинство утрошило наменски, што је првотужени потврдио у допису од 22.09.2014. године, у којем је навео и да је за брисање хипотеке потребно доставити решење о категоризацији сеоског туристичког домаћинства које издаје локална самоуправа, односно општинско веће за привреду. Тужилац је срушио кућу у селу ..., а због недостатака средстава са даљим радовима није наставио. По предлогу за извршење од 02.06.2016. године, решењем Основног суда у Шиду И 134/2016 од 06.06.2016. године у корист првотуженог је одређено извршење против друготуженог ради остварења новчаног потраживања у износу од 600.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 13.06.2012. године до исплате и трошкова извршења колико буду износили продајом непокретности у КО ... ближе описаних у изреци пресуде. Решењем од 24.06.2019. године усвојен је приговор тужиоца као трећег лица и он је упућен у року од 15 дана да покрене поступак да се извршење прогласи недопуштеним.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев налазећи да је тужилац треће лице, које у погледу предмета извршења има право које спречава извршење. Првостепени суд сматра да тужилац има ово право, јер је у потпуности испунио своју уговорну обавезу.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и тужбени захтев одбио јер је сматрао да је првостепени суд погрешно применио одредбу члана 50. Закона о извршењу и обезбеђењу и да тужилац није треће лице које на предмету извршења има право које спречава извршење.

Врховни касациони суд налази да је побијаном пресудом правилно, насупрот наводима ревизије, одбијен тужбени захтев да се утврди да је недопуштено извршење на непокретностима ближе описаним у изреци другостепене пресуде.

Наиме, приговор и тужба ради проглашења извршења недопуштеним, представљају средства заштите трећих лица од извршења на предметима на којима они полажу одређена права, на начин како је то регулисано одредбом члана 50. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник Републике Србије“ број 31/11, 99/11 и 109/13) који је био на снази у време доношења решења о извршењу, а којим је прописано да лице које тврди да у погледу предмета извршења има право које спречава извршење може све до окончања извршног поступка да изјави приговор, којим тражи да се извршење на том предмету прогласи недопуштеним. Насупрот наводима ревизије, правилно је другостепени суд нашао да тужилац и не тврди да има право које спречава извршење на непокретности која је предмет извршења. Његово побијање донетог решења о извршењу темељи се на томе да је испунио своју уговорну обавезу и да стога нема места одређеном извршењу. Тужилац у погледу предмета извршења нема право које спречава извршење. Заложну изјаву је потписао друготужени, који се стога у извршном поступку појавио као извршни дужник и који је у околностима датог случаја једини својом активношћу могао да побија законитост и правилност донетог решења о извршењу на основу извршне исправе, а све сагласно одредбама члана 13. тачка 4, члана 39. и 40. Закона о извршењу и обезбеђењу.

Тужилац ниједним наводом, у поступку ни у ревизији, не истиче које право има на непокретности на којој се спроводи извршење, а које би могло спречити извршење. Стога, Врховни касациони суд налази да је другостепени суд правилном применом материјалног права одбио тужбени захтев да се утврди да је недопуштено извршење одређено решењем о извршењу Основног суда у Шиду И 134/2016 од 06.06.2016. године.

На основу изнетог применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**